

„No sel on veel elu. Waata kui kallid kübar ja kallid lajuks.“

„Küll see elu omal ajal lõpeb. Mehel saab wiljand ja kihutab ta minema!“

„Ei tea ühtegi. Mehed siis naeste pääle hästi maiad, kui laulatuseõrmut sõrmes pole.“

„Teine lord kihutawad minema ta, kui himu täis saab.“

„Ei tea. Laulatamatast on armastus ikka palawam. Tülitjeda ei ole kummalgi julgust, ehk saab teie wihaseks ja ütleb wabatahtliku lepingu üles.“

„Kas meestel naifi puudus: Ühe ajemele tulewad kümme, — kaskümmend!“

„Noh, ega naestelgi meeste puudus ei ole, kui nad aga tahawad.“

„Kes teab, mis selle Jalata Annale nüüd üteldakse. Vähe me ometi ette tuppä kuulama.“

„Ei ole midagi kuulda. Tark ütleb liiga taja.“ „Oleme wait kui hiired ja kuulame. Ehk saame teada.“

Raefed läksiwad kõik ettetuppa.

* * *

Jalata Anna läks ette. Tal oli laulatuseõrmut sõrmes ning tingimata pidi käekatsuja mõtlema, et ta naene on. Kuid see oli inimesi tundma õppinud ning ainus pilk Anna otša ja mees teadis, et see naene mitte päris abielus ei ela. Rahutu pilk, kohmetu olek jne. andis Anna ära.

„Mis teie teada tahate, kas minewikku ehk tulewikku?“ küsis käetark lahkest naeratades.

„Mõlemaid!“ kostis Anna häbenedes.

Roormeest võttis kae.

„Teiega on niisugune lugu, nii tume, dieti ei saa aru. Teie minewik ei ole just mitte roosiline. Teie olete küll abielus, aga siin on üks kriips, dige lahklane kriips! Olge nii lahke ja näidake teist lätt. Hm, jah, ma ütlesin, segane. Siin see teine kriips, — mu proua, see tähendab: Teie olete waba-abielus!“

„Kuis?“ ütles Anna ja tõmbas kae ära.

„Jah, mu auustatud proua, ma ei wõi midagi parata, küsi näitab. Aga olge nii lahke, ma waatan veel. Teie praegune mees on auus, armastab teid filmapilgul küll, aga kas soovite tulewikku teada saada ehk ei?“

„Jah!“

„Waadake, asjalugu on nii, et aasta paari pärast tema armastus jahtub ja siis — ma ei julge ütelda, mu proua. Siis jätab ta teid maha, — saadab uulitsale.“

„See ei wõi olla!“

„Mu armuline proua, ma ei wõi parata, kae jooned näitavad . . . Siis veel siin pahema kae päidla juures lõwer kriips. Kas tohin seda ütelda!“

„Jah!“

„Teie saate lapse!“

„Mina?“ Anna tõmbas kae ära ja küsis kui palju maksta on. Kui raha tasutud, läks ta tujaselt wälja ja löi ukse enese järele prantsatades kinni.

Raefed tuliwad eestuaft rõõmsate nägudega wälja. Kui Anna eemale läinud oli, pistiwad nad jälle ninad kokku ja hakkasiwad „tõmbama“.

„Paras, nüüd ta sai seda, mis ta otsis.“

„Küll ütlesid tüt suu sisse!“

„Sirmus tark mees, see käekatsuja!“

„Kust ta ometi kõik teab?“

„Waat' kus küsimine — kust ta teab! Tal on ju seitse roojust!“

„Ah-ah!“

D. Gr.

Walimise eel.

„Kui ma tänawu wallawanemaks ei saa, siis sõdn ma oma mütsi ära!“

„Käruta veel wälja, eks siis näeme!“

„Hei, kõrtsi-Jüri, kaks „märssi“ veel!“

Ja kõrtsimees läks wallawanema kandidadi soowi täitma.

„Ma ütlen nüüd, poisid, pistke potti! Ja siis teate küll, kuhu oma walimise kuulid wiskate. Kui ma wallawanemaks saan, küll ma siis kõik teifiti sean, kui senini. Rupp muul ei puudu, ehk ma küll suur kõnemees ei ole. Juba meie jugu, Rootsi ajast peale, on targad mehed olnud. Mu isa oli päätohtumees ja isaija Waliku mõisa kubjas . . .“

„Tõsi, tõsi, peakelööjat on meil tarwis!“ hüüti laua äärest, kus meest kuus kuni lahkeja „uue wallawanema“ kulul „potti“ tõstsiwad.

„Pääkelööjat, jah, seda on meie meestele waja! Walu kõigile: koolidpetajatele, kirjutojatele ja wallasantidele! Tõmba